

ת"פ 2548/04/20 - מדינת ישראל נגד יאן נחשון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 2548-04-20 מדינת ישראל נ' נחשון
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

יאן נחשון

הנאשם

באמצעות בא כוחו עו"ד ליאור שטלצר

הכרעת דין

כתב האישום:

במועד הרלוונטי לכתב האישום, שירת הנאשם כסייר בשיטור העירוני של עריית אור עקיבא.

ביום 30.6.18, בסמוך לשעה 12:00, עצר חוסיין עמאשאת רכבו במקום האסור לעצירה ברחוב הנשיא וייצמן באור עקיבא.

אותה שעה, במסגרת תפקידם, נסעו בניידת משטרה הנאשם, תומר כהן המשמש כפקח עירוניהשוטרת אסתר ברוכי. לאחר שהבחין ברכבו של המתלון, הנאשם כרז למתלון להזיז את רכבו לפנים והלה עשה כן והזיז את רכבו כשני מטרים לפנים, ואז עצר. הנאשם ניגש אל המתלון בכוונה לרשום לחובתו דו"ח תנועה. המתלון החל להתווכח עם הנאשם על עניין רישום הדו"ח, כאמור, ובשלב מסוים דחף הנאשם את המתלון בחזהו באמצעות אגרופיו.

הנאשם ביקש מן המתלון להזדהות בפניו באמצעות תעודת זהות. המתלון סירב, ובתגובה - עצר אותו הנאשם, אזק את ידיו מלפנים והכניסו לניידת.

המתלון הובל לתחנת השיטור העירוני באור עקיבא, הממוקמת בתוך בית ספר בעיר. בעת שעלו במדרגות המובילות לתחנה, דחף הנאשם מאחור את המתלון במעלה המדרגות, ואף בעט מאחור ברגלו, בלא כל סיבה ובניגוד לדין.

בעת ששהו בתחנה, נטל הנאשם מוט ברזל שהיה מונח בחדר המחסן שבתוך התחנה והיכה פעמיים באמצעותו את רגליו של המתלון, בלא כל סיבה ובניגוד לדין.

בהמשך לאמור, נכנס הנאשם לחדר השוטרים בתחנה וכתב דו"ח פעולה על אודות מעצרו של המתלון ועל שאירע בתחנה, תוך שהוא משמיט במכוון את כל הנוגע לתקיפת המתלון על ידו. לאחר מכן, בזמן שכתב הפקח מזכר לגבי האירוע, הכתיב לו הנאשם את תוכנו, תוך השמטה מכוונת של התקיפה כלפי המתלון.

עמוד 1

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלון שלא כדין ועשה דבר במטרה למנוע ולהכשיל הליך שיפוט.

בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

גדר המחלוקת - פלוגתאות ומוסכמות:

לפי תשובת הנאשם לכתב האישום, אין מחלוקת על העובדות הבאות:

ביום 30.8.18 סמוך לשעה 12:00, בעת סיור בעיר, כשהנאשם שירת כסייר בשיטור העירוני של עיריית אור עקיבא, ואיתו בניידת השיטור, השוטרת אסתר ברוכי **(להלן: "השוטרת")**, הפקח העירוני תומר כהן **(להלן: "הפקח")**, הבחינו השלושה ברכב המתלון עומד על נתיב נסיעה.

בוצעה כריזה מניידת השיטור לפיה התבקש בעל הרכב להזיז. המתלון הזיז את הרכב קדימה כשני מטרים ונעצר.

הנאשם ירד מהניידת ניגש למתלון על מנת לרשום לו דו"ח תנועה. המתלון התווכח עם הנאשם על רישום הדו"ח.

הנאשם ביקש מהמתלון להזדהות, אך הלה סירב. משסירב עצר אותו הנאשם אזק אותו מלפנים והכניסו לניידת.

הנאשם חולק על העובדות הבאות:

נטען בכתב האישום, כי במסגרת אותו ויכוח של המתלון עם הנאשם, על רישום הדוח, הנאשם דחף את המתלון תוך שימוש באגרופים על חזהו.

הנאשם לא כופר בכך שהשתמש בכח לעצור את המתלון. אך טוען שעשה שימוש בכח סביר על מנת לאזק את המתלון, תוך שמשך בידו הימנית של המתלון לצורך כך, תוך הסתייעות בפקח, שעשה שימוש בכח סביר, במקביל.

נטען בכתב האישום, כי לכשהובא המתלון לנקודת המשטרה הסמוכה, היכה אותו הנאשם בכך שדחף ובעט בו, וכן הכה בו באמצעות מוט מתכת.

הנאשם כופר בכך, אם כי וכפי שנראה בהמשך הדברים, הוא קושר את עצמו למוט המתכת, וטוען כי שיחק בו בפני המתלון באותה עת.

כמו כן, כופר הנאשם בטענה כי הכתיב לפקח מה לרשום במזכר שערך ממנו הושמט החלק בו הפגין הנאשם אלימות כלפי המתלון.

דין והכרעה:

האירועים מושא כתב האישום נחלקים לשלושה חלקים עיקריים:

1. המפגש בכביש בין המתלון לנאשם ושותפיו למשמרת, סירובו להזדהות, ומעצרו של המתלון

עמוד 2

תוך שימוש בכח - אין מחלוקת (למעט טענת המתלון כי הנאשם דחף אותו עם אגרופים על חזהו).

2. התקיפה הנטענת בנקודת המשטרה - דחיפה, בעיטה והצלפות עם מוט מתכת - במחלוקת.

3. הכתבת תוכן המזכר לפקח העירוני תוך השמטה מכוונת של תקיפת המתלון מהמזכר - עבירת שיבוש מהלכי משפט, במחלוקת עם זאת בסיכומיה הבהירה המאשימה כי היא חוזרת בה מאישום זה.

אדון באירועים אלה כסדרם, ועל יסוד חומר הראיות והעדויות שנשמעו, אזקק מהמארג הראייתי שנפרש בפני, ממצאי עובדה ומהימנות לצורך ההכרעה.

1. המפגש בכביש - האירוע התעבורתי:

מחומר הראיות עולה כי המתלון (64) תושב ג'אסר אזארקה, נסע יחד עם בנו באור עקיבא במועד הנקוב בכתב האישום. בנו נהג ברכב והוא ישב במושב הנוסע לצידו. לדברי המתלון הוא לא חש בטוב. הוא סובל מהלב. הוא ביקש מבנו לקנות לו מים (עמ' 29 לפרוט', בש' 14-15).

הבן נעצר בכתובת הנקובה בכתב האישום, על אחד משני נתיבי הנסיעה שבמקום, תוך חסימת אחד הנתיבים, וחצה את הכביש לקיוסק הממוקם בצד השני של הכביש, על מנת לקנות לאביו מים (עמ' 40 לפרוט' בש' 12-14).

בעוד הבן בקיוסק, והאב-המתלון ממתין ברכב, הגיעה ניידת השיטור ובה הנאשם, השוטרת והפקח.

בוצעה כריזה מהניידת אל עבר רכב המתלון והוא התבקש להיזז. המתלון הזיז קדימה את הרכב כשני מטרים ונעצר.

מנקודה זו ואילך מתפצלות גרסאות המתלון והנאשם.

המתלון טוען שהנאשם ירד מהניידת התעמת איתו תוך שאמר לו שירשום לחובתו "בפרינציפ שני דוחות" תוך שהוא דוחף אותו בחזהו באמצעות אגרופיו (עמ' 29 לפרוט' בש' 18-22).

הנאשם טוען שהמתלון דיבר בגסות רוח, השתולל ומנע את רישום הדוחות תוך שהסתיר את לוחית זיהוי הרכב. הא סירב להזדהות וסירב לעיכוב ולכן נעצר (עמ' 47 לפרוט', בש' 4-12).

לאחר בחינת מכלול העדויות וחומר הראיות נמצא לקבוע כדלקמן:

הרכב בו ישב המתלון חסם נתיב אחד מבין שני נתיבים במקום ועמד ב'חניה כפולה' כשהרכב מונע. ניידת השיטור בה היו הנאשם, השוטרת והפקח הגיעה למקום. השלושה הבחינו בחסימת נתיב הנסיעה, וכרזו להזיז את הרכב. המתלון הזיז את הרכב כשני מטרים קדימה (עמ' 29 לפרוט' בש' 17).

השוטרים (הנאשם והשוטרת ברוכי) והפקח ירדו מהניידת וניגשו למתלון שהיה בסמוך לרכבו. תחילה השוטרת ברוכי שרשמה לנאשם דו"ח תנועה, ובהמשך הנאשם והפקח, עקב התנגדותו של המתלון לשתף פעולה עם השוטרים והצורך בעיכובו של המתלון ואיזוקו בכוח, כפי שיפורט בהמשך (עמ' 48, בש' 1-2, וש' 14-15, ועמ' 60, בש' 13-14, ש' 16,

ש' 21).

המתלון קיבל שני דו"חות (עמ' 48 לפרוט' בש' 18-19, וגם נ/ש' 13, נ/ש' 54-55, וכן נ/ו/א1).

האחרון התעמת איתם על רישום הדוחות תוך שהוא מדבר איתם בגסות רוח ולא נשמע להוראותיהם לעלות על המדרכה ולהזדהות (עמ' 17 לפרוט', ש' 22-27, עמ' 48, בש' 4-6, ועמ' 60 בש' 19-22, וכן ת/ש' 23-25 וכן בש' 28-29).

חזית העימות העיקרית היתה עם הנאשם. האחרון דרש מהמתלון להזדהות בפניו באמצעות תעודה מזהה או למסור פרטים לזיהוי. המתלון סירב לדרישות הזיהוי ולמסירת תעודה מזהה. הוא הבהיר כי יזדהה רק בתחנת המשטרה (עמ' 29 לפרוט', בש' 23-24 ובש' 27-28, נ/ש' 5 בש' 14).

העימות המילולי בין המתלון לנאשם גלש לעימות פיזי שעה שהנאשם ביקש לעצור את המתלון בגין הכשלת שוטר במילוי תפקידו וסירוב המתלון להזדהות (עמ' 48 לפרוט' בש' 6-11).

הנאשם עשה שימוש בכח כדי לאזק את המתלון. יצוין כי, האחרון בחור גדול גוף. הנאשם הצליח לאזק תחילה רק יד אחת. הפקח סייע לנאשם לרסן את המתלון והלה נאזק בשני ידיו מלפנים והוכנס לניידת (עמ' 48, ש' 12-15, וכן ת/ש' 10).

בשלב מסוים במהלך העימות הגיע לזירה בנו של המתלון. הוא היה עד למעצר והתבקש על ידי השוטרים לעקוב אחר הניידת לתחנת המשטרה וכך עשה (עמ' 48, ש' 19-21).

בנסיבות המתוארות, משסירב המתלון להזדהות בפני הנאשם השתולל, הפגין כוחנות מילולית ופיזית כלפי הנאשם, עשה הנאשם שימוש בכח, שבנסיבות העניין היה כח סביר, ופעל במסגרת סמכותו כדין שעה שעצר את המתלון (עמ' 48 בש' 13-15, ועמ' 17 בש' 25-27 וכן ת/ש' 10).

יצוין בהקשר זה כי, הגם שמעדות השוטר עלה כי המתלון היה נכון להתלוות לשוטרים לנקודת המשטרה ולא התנגד לעיכוב ולמעצר (עמ' 60, ש' 27-30), ממכלול העדויות עולה, וכך גם נמצא לקבוע, כי המתלון עשה כן, תוך כדי עימות פיזי עם הנאשם, לא בכדי הסתייע הנאשם בפקח לשם מעצרו של המתלון.

2. התקיפה הנטענת בנקודת המשטרה:

לאחר העימות הסוער ברחוב, נעצר ונלקח המתלון לנקודת המשטרה הסמוכה, השוכנת במבנה של בית ספר, בקומה שניה, אליה מוביל גרם מדרגות.

הנאשם, השוטר והפקח ליוו את המתלון לנקודת המשטרה כשהוא אזוק בידיו מקדימה (נ/ש' 5, ש' 100).

בנו של המתלון הגיע למקום אך לא נכנס למשרדי המשטרה. הוא צפה מהצד ולא נטל חלק בחילופי הדברים בין הנאשם למתלון, אם כי ראה את המכות שספג אביו במדרגות ושמע מהצד את צעקותיו (עמ' 42 לפרוט', בש' 4-6, נ/ש' 6 בש' 9-12 ובש' 43-45).

המתלונן גורס כי כאשר עלה במדרגות, בשלב מסוים במעלה המדרגות, תקף אותו הנאשם תוך שהוא דוחף אותו לקיר ובוטט בו מאחור. כמו כן, כאשר הוכנס למשרדי התחנה, תקף אותו הנאשם באמצעות מוט מתכת תוך שהכה באמצעותו בגבו של המתלונן (עמ' 30 ש 11-14; ש 20-23, נ/5 ש' 18-20, וש' 111-114).

בעניין הדחיפה במדרגות, אציין כי אף בחקירתו של הנאשם במשטרה, בשלב מסוים הוא מוסר לחוקר כי יכול להיות שבמדרגות כאשר המתלונן התנגד הוא משך אותו מהאזיקים ואז המתלונן נדחף לקיר ושהוא לא ציין את זה בדו"ח (ת/4, ש' 121-122).

בכל הנוגע למוט הברזל, יצוין כי מדובר במוט דק עשוי מתכת באורך של כמטר עם ידית שחורה

אין מחלוקת בין הצדדים להימצאותו של מוט כזה (ראה ת/1, ת/2 ות/3).

הנאשם לא חולק על מציאותו של מוט המתכת בנקודת המשטרה. לדבריו הוא אכן אחז בו באותו מעמד ושיחק איתו כלשונו, אך הוא כופר בכך שהוא היכה באמצעותו את המתלונן (עמ' 49 לפרוט', בש' 5-7).

העובדה כי הנאשם קושר עצמו למוט זה ואינו מכחיש שאחז בו במהלך האירוע, אך ללא הסבר ברור לשם מה נזקק לו, והעובדה כי המתלונן מסר כי הכה בו באמצעות מוט זה מחזקות את אמיתות הדברים.

בנוסף, המתלונן אף מסר לבנו, בסמוך לאירוע, בעת ששהו בבית החולים, כי הנאשם היכה בו באמצעות המוט ברגלו (נ/6 בש' 53-55).

בנוסף, הפקח העיד כי היה עד ראייה לאירוע (ראו גם ת/9 ציור שצייר הפקח לעניין מיקום האירוע בתוך התחנה). מעדותו עולה כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלונן באופן הבא:

"השוטר יאן נתן בעיטה לבחור, זהו, לא יותר מדי, נתן לו בעיטה לכיוון העכוז, השוטר יאן פגע בו." (עמ' 18 לפרוט' בש' 6-7).

וכן:

"היה שם מקל במטבח, יאן לקח אותו ונתן לו מכה עם המקל. ניגשתי ליאן וביקשתי ממנו שיפסיק ופה זה נגמר" (עמ' 18 לפרוט' בש' 20-21).

הנה כי כן, גם הפקח, שהיה עד ראייה ישיר לאירוע, מוסר גרסה דומה לגרסה שמסר המתלונן, קרי כי הנאשם בעט בישבנו של המתלונן, בשלב הראשון, ואילו בהמשך הכה בו באמצעות אותו המוט.

במחלוקת עובדתית זו ולאחר בחינת מכלול העדויות והראיות נמצא לקבוע כדלקמן:

המתלונן הגיע אזוק מלפנים לנקודת המשטרה (נ/5, ש' 100).

הנאשם השוטרת והפקח היו סמוכים אליו כאשר הנאשם אווז באזיקיו ומוביל אותו (עמ' 48 בש' 22, עמ' 61 בש' 2-3, עמ' 35 בש' 11-16).

בסמוך למעלה המדרגות דחף הנאשם בחוזקה את המתלונן לקיר ובעט בו בחלק האחורי העליון של רגליו (עמ' 29

בש' 28-29, נ/ש' 5, 18-20, עמ' 18 בש' 6-7).

המתלונן הוכנס לחדר במקום לצורך ביצוע חיפוש בכליו. בחיפוש נכחו השוטר והפקח. השוטרת לא נכחה (עמ' 48 לפרוט' בש' 29-30).

אציין כי, הגם שהחיפוש נעשה לפי הנהלים, הוא היה מיותר לאור העובדה שהנאשם מסר בעדותו, כי כבר ב'שטח' ביצע חיפוש בכליו של המתלונן כדי לשלול הימצאות כלי חד ומצא רק ארנק (עמ' 48 לפרוט', בש' 16-17).

כשיצאו השלושה מהחדר בו בוצע החיפוש, במשרד, שלף הנאשם מוט מתכת שהיה במקום (ת/2) והכה באמצעותו פעמיים במתלונן בגבו (עמ' 30 לפרוט', בש' 20-24, נ/ש' 5, 21-22).

בעת ההכאה נכחו במקום הפקח שהיה עד ישיר לתקיפה (עמ' 18 לפרוט' בש' 20-21) והשוטרת שהייתה בחדר (עמ' 49 לפרוט' בש' 18-20).

ההצלפות על גבו של המתלונן והבעיטה באחוריו שלא היו ישירות על עורו, לא הותירו סימנים על המתלונן, ולכן לא נצפה נזק לרקמת העור של המתלונן, בבדיקה רפואית מאוחרת שנעשתה לו (ת/6).

נדחית כבלתי אמינה גרסתו של הנאשם, שטען שלא בעט במתלונן ולא הצמיד אותו לקיר וכי לא הכה בו עם המוט אלא רק שיחק בו. גרסתו הותירה רושם בלתי אמין באופן מובהק למדי. כך לגבי המוט שמשום מה נשלף על ידו בחדר המשטרה ולפי דברי הנאשם החל מנפנף בו לעיני המתלונן, וכך גם לגבי הכחשתו את הדחיפה והבעיטה שקדמה לכך שלוותה בצעקות כאב של המתלונן. כן לא מתקבל בעיני כסביר, כי שלושה נטלו חלק באירוע שני שוטרים ופקח ולפחות שניים מהם התעמת עם המתלונן (הפקח אף סייע באיזוק המתלונן) ולמרות זאת יבחר המתלונן להעליל דווקא על הנאשם ועוד יבחר בתסריט שיתיישב בדיוק עם חומר הראיות.

מנגד, מתקבלת כאמינה גרסתו של המתלונן בדבר התקיפה המתוארת לעיל. חיזוק משמעותי לגרסת המתלונן מצאתי בגרסת הפקח שהיה עד ראיה למתרחש. בהקשר זה אני דוחה את טענות ההגנה על השפעה בלתי הוגנת מצד החוקר על הפקח בדבר השמעת אימים עליו וכו'. להתרשמותי הפקח הינו בחור צעיר אשר עבד בפיקוח כשנה, הוא לא ותיק ומנוסה, כמו השוטרת בעבודות שיטור. הוא ידע היטב מה בדיוק התרחש בתחנת המשטרה ומצפוני העיק עליו. לכן, כאשר חשש שלחוקר מח"ש יש אולי מצלמות מהמשרד או עדות אחרת שתחשוף את תכני האירוע כהווייתו, החליט להתוודות ומסר מה קרה. עדותו היתה קולחת אותנטית ואמינה עלי לחלוטין. ניכר היה חוסר הנוחות הטבעית בה חש, עת חשף את האמת בבית המשפט מול חברו הנאשם (עמ' 17 לפרוט', ש' 21-22).

אשר לטענות ההגנה כלפי האופן בו החוקר גבה את הודעת הפקח, החוקר לא הפעיל אמצעים פסולים אסורים, ולא מצאתי כי הוכח שנפל פגם באופן בה גבה את הודעתו של הפקח. להגנה התאפשר לחקור הן את החוקר והן את הפקח, ולעמוד על תכני השיחה הפתוחה שנוהלה. אם כי בהקשר זה אעיר, כי ראוי היה שהחוקר ישקף בהודעה את כל תכני השיחה הפתוחה 'לאחד לאחד' כדי לאפשר לעמוד מקרוב על כל מה שנאמר ולא להסתפק בתמצית הדברים. מכל מקום, אין בכך כדי לפגום בערך הראייתי הרב שמצאתי בעדות הפקח שהיה כאמור עד ראיה למה שהתרחש בתוככי התחנה.

לא מצאתי כי העובדה שהשוטרת טוענת שלא ראתה את התקיפה בתחנה, כחסך ראייתי המעיב על ראיות התביעה ועל גרסת הפקח, עד כדי הכנעת הגרסה המפלילה כטענת ההגנה.

להתרשמותי השוטרת הוותיקה והמנוסה הביעה עמדה מגוננת כלפי עמיתה הנאשם. היא לא היתה שותפה לצורך להפעיל כנגד המתלונן כח, היא לא נטלה בכך חלק, הגם שהתנהלותו היתה פיזית ומתלהמת. ספק בעיני אם ראתה עין בעין עם הנאשם, את הצורך בעיכובו ומעצרו של המתלונן. היא אף גוננה במידה מסוימת על המתלונן ומסרה כי הוא שיתף פעולה במעצרו והושיט ידיים, כלשונה, חרף הכוחניות בה התנהל, כפי שבית המשפט התרשם.

זאת ועוד, בתחנה טענה שלא ראתה אם הנאשם תקף את המתלונן. תשומת הלב לגרסתה בחקירה ובמשפט. היא נזהרה בלשונה המנוסה, ולא טענה שלא הייתה תקיפה. היא טענה שהיא לא ראתה תקיפה מצד הנאשם.

ברם, צעקות הכאב של המתלונן המוכה, מוט המתכת שאין חולק שהיה בידיו של הנאשם אותה עת, ועדות ישירה של הפקח, כל אלה נכחו בזירה, והעובדה שהשוטרת בחרה לסייג עצמה מההתרחשויות בזירה, אינה גורעת מהמערכת הראייתית התומכת בהתקיימות התקיפה, אלא מעלה תמיהה באשר להתנהלותה של השוטרת.

עוד מצאתי חיזוק בעדות בנו של המתלונן אשר ראה את הדחיפה במעלה המדרגות ומיד לאחר מכן שמע את צעקות הכאב של אביו, דברים המתיישבים עם גרסת המתלונן.

אשר לסיבה שהביאה את הנאשם לנקוט באלימות כלפי המתלונן, אין ספק כי התנהגותו של המתלונן הקללות והנאצות שהשמיע בפני הנאשם הכעיסו את הנאשם. אני לא מקבל את הטענה, כי הוא רגיל לקללות, ולכן הבליג על התנהגות המתלונן והכיל אותה. הדבר לא מתיישב עם תגובתו בשטח כאשר החליט לעצור את המתלונן. לכן, בתחנה, בחדרי חדרים, רחוק מעיני הציבור, הרגיש נוח יותר לפרוק את הזעם שהצטבר אצלו על המתלונן, אשר גידף אותו "בשטח". לכן, בסמוך לכניסה לתחנה, ניגש והוציא את מוט המתכת ממחבואו וניפנף בו בפני המתלונן. אך כמאמר הידוע 'אקדח שנראה המערכה הראשונה יירה במערכה השלישית', כך היה גם גורלו של המוט, שעד מהרה הונף והוטח בגבו של המתלונן, סמוך מיד לאחר שנראה לראשונה על ידו.

עוד אציין את חוסר המידתיות בהתנהלות הנאשם. הנאשם בחר להתעמת עם המתלונן ברחוב, כאשר מדובר היה ברכב החוסם נתיב תחבורה אחד מבין שניים. הנאשם ראה היטב, לאחר שכרז לרכב החוסם, כי המתלונן יורד ממושב הנוסע ומזיז את הרכב קדימה (ראו הודאתו בעובדות אלה שבכתב האישום). לפיכך, הנאשם הבין, כי המתלונן אינו נהג הרכב. ולכן שיקול הדעת שהפעיל הנאשם היה חסר. ניתן היה להמתין מס' דקות לאתר את הנהג (בנו של המתלונן), שהיה בקיוסק סמוך, לבקשו להיזז את הרכב שלא יחסום את הנתיב, ולרשום לנהג שחסם נתיב נסיעה, דוחות תנועה מתאימים, במקום סמוך ובטוח לכל הצדדים. כך היה נוהג כל שוטר תנועה סביר שהיה מוצא רכב חוסם נתיב תחבורה ללא נהג. במקום זאת, בחר הנאשם להתעמת עם המתלונן, אדם מבוגר, כשהוא יודע היטב שהוא לא נהג הרכב. ויודגש, כי גם אם היה נהג הרכב, ניתן היה להסתפק בהרחקת הרכב מהמקום ורישום דוחות. העימות היה מיותר ולא הכרחי.

עם זאת, לא היה מקום מצד המתלונן להשתלח כך בשוטרים לסרב להוראותיהם ולסרב להזדהות תוך התלהמות פיזית ומילולית. לכן, כאשר נעצר המתלונן על ידי הנאשם, ונעשה על ידו שימוש בכח סביר למעצרו, פעל הנאשם במסגרת סמכויותיו כדין.

בכל הנוגע לשינויים הקלים בין תיאורי העדים הישירים את האירוע (המתלונן, בנו של המתלונן והפקח), אין נפקא מינה אם כל אחד מהעדים מתאר את האירוע באופן מעט שונה. מדובר בעדים אשר חוו את אותו האירוע מזוויות שונות, מנקודת מבטם, ומתוך חווייתם האישית.

כך למשל, כאשר בנו של המתלונן מסר, כי ראה את אביו מקבל מכה בחזה, בעת שהיה במדרגות עם הנאשם, בנקודת המשטרה, ואילו מנגד אביו-המתלונן מסר, כי קיבל בעיטה ונדחף לקיר, וגם קיבל מכה בכתפו, כל אלה הם חלק מהאופן בו צרוב האירוע בזיכרונם, כפי שכ"א מהם חווה את הדברים.

לא זו אף זו, העובדה כי ישנם שינויים קלים בין גרסאות האב לבן רק מחזקת את גרסתם, העובדה כי לכל אורך הזמן הזה לא נעשה איזשהו תיאום גרסאות, אף לא באופן תמים של שיחות משפחתיות המשחזרת את האירוע באופן שניב מהם גרסאות זהות, מעיד על האותנטיות והכנות שבעדותם. ניכר כי אף אחד מהם לא ניסה להתאים את גרסתו לגרסת האחר על מנת שהאירוע יתקבל על בית המשפט.

אף העובדה שהפקח זכר לאחר ריענון את מיקום המכה באזור הירך והגפיים אינה מורידה ממידת האמינות שרחשתי לעדותו. אך טבעי הוא, כי לאחר תקופת זמן ממושכת, של כשנתיים מאז האירוע, העד יזכור את שאירע בקווים כלליים, אך לא בהכרח את מיקומה הגיאומטרי המדויק של המכה בגופו של המתלונן.

3. שאלת הכתבת תוכן המזכר לפקח העירוני תוך השמטה מכוונת של תקיפת המתלונן מהמזכר - עבירת שיבוש מהלכי משפט:

בכתב האישום נטען כי בתום האירוע, כאשר השוטרים והפקח שקדו על תיעוד האירוע והכנת דוחות פעולה, השמיט הנאשם מהדוח שערך בעצמו את פרטי האירועים האלימים בתחנה.

עוד נטען כי הנאשם הכתיב לפקח את תוכנו של המזכר שערך האחרון, ותוך שהנאשם השמיט במכוון ממנו את פרטי האירועים האלימים שהתרחשו בתחנה.

בסיכומיה ביקשה המאשימה לזכות את הנאשם מעבירת שיבוש מהלכי משפט, וטוב עשתה.

אשר לדו"ח שערך הנאשם אכן עיון בדוח מעלה כי הושמטו ממנו פרטי האירועים האלימים בתחנה.

אשר למזכר שערך הפקח (ת/10), גם ממנו הושמטו פרטי האירועים האלימים בתחנה. עם זאת, אין בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת שבכוחה להוביל למסקנה מפלילה לחובת הנאשם כאילו הוא נטל חלק מכוון מטרה והכתיב תוכן המזכר לפקח. ההיפך מכך.

אותו פקח שעל עדותו התביעה התבססה, בין היתר, הוכחת האירועים האלימים מצד הנאשם כלפי המתלונן, מסר באופן חד משמעי, כי הנאשם לא הכתיב לו את תוכן המזכר. הוא אמנם סייע לו בכתיבה, אך כך גם סייע לו, לדבריו, השוטרת (שלא הואשמה בשיבוש), אך הדגיש וחזר והדגיש, כי הנאשם לא הכתיב לו את תוכן המזכר (עמ' 20, ש' 27-33).

המזכר של הפקח אמנם חסר את אירוע האלימות כלפי המתלונן, ולפקח לא הייתה תשובה מניחה את הדעת לחסר זה. אך התשובה שעלתה משמיעת הראיות ברורה למדי. היא עלתה מווידוי של הפקח, קרי, הפקח ביקש לגונן על עמיתו הנאשם, ולכן גם בתחילת חקירתו כפר בקיומו של אירוע אלים מצד הנאשם כלפי המתלונן.

ודוק, לא מדובר במי שחשש לומר את האמת. אם היה הנאשם מכתב לו את הדוח, התרשמתי שהפקח היה מאשר זאת,

כפי שלא נרתע מלומר דברים חריפים יותר בדבר אלימות שהפגין הנאשם באירוע. לכן, משנמצא ליתן אמון מלא בגרסתו של הפקח בכל הנוגע לאירוע האלים, יש לגזור גזירה שווה גם ביחס לפריט זה שבכתב האישום. למותר לציין, כי חקירתו של הפקח בעניין זה במח"ש לקתה בחסר ולא העמיקה חקור בנקודה זו.

המסקנה היא כי לא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית מספקת כנדרש בפלילים להוכחת עבירת השיבוש ולכן טוב עשתה המדינה כאשר חזרה בה מאישום זה.

אשר לטענת ההגנה להגנה מן הצדק מטעמי אכיפה ברחנית של העדפת הליך פלילי על פני הליך משמעותי.

חוששני כי לא מצאתי כי יש בטענה טעם של ממש. גם אם קיימים מקרים בהם בעבירות אלימות ננקטו נגד שוטרים הליכים משמעותיים בלבד, הרי שהחלטה על העמדה לדין פלילי נתונה לשיקול דעתה של המדינה, וכל זאת בהתאם לנהלים המתאימים, כאשר כידוע, עומדת לתביעה, כרשות, חזקת התקינות. לא הוכח בפני, כי החלטתה זו, לקתה בחוסר סבירות ו/או בשיקולים לא ענייניים.

יתרה מזאת, בנדוננו, מדובר במקרה חמור בו נקט שוטר באלימות כלפי אזרח מן השורה, תוך שהוא מנצל את כוח השררה שבידיו, כאיש הממונה על אכיפת החוק, ומכה במתלונן בבעיטה, דחיפה לקיר, ובאמצעות מוט ברזל, והכל בתחנת המשטרה. המתלונן איש מבוגר, אשר אינו בקו הבריאות (עובדה שהייתה אף ידועה לנאשם בעת האירוע). האירוע שהוביל למעצר היה אירוע תעבורתי פשוט, שניתן היה לפתור אותו, באמצעים מידתיים מתונים יותר. המעצר לא היה הכרחי. והחזקת מוט ברזל בתחנת המשטרה ושימוש בו חמורים בעיני בית המשפט.

לכן, לא בכדי מצאה המאשימה כי בנסיבות אלה יש להעמיד את הנאשם לדין פלילי. שיקול הדעת שהפעילה נמצא בעיני בית המשפט סביר וראוי.

אשר לטענה לאכיפה ברחנית ביחס לנאשם והפלייתו על פני השוטרת א. ברוכי, ביחס להעמדתו לדין בגין עבירת שיבוש מהלכי משפט.

המאשימה ביקשה לזכות את הנאשם מעבירה זו, בין היתר, לאור עדותו של הפקח, ואף בית המשפט עמד על הדברים, ולא הסתפק רק בעתירתה, כמפורט לעיל. לכן, גם אם נמצא היה לקבוע, כי הנאשם צלח את המבחן התלת שלבי להוכחת אכיפה ברחנית, וזו הוכחה, הרי שהנאשם קיבל את מלוא הסעד האפשרי במקרה של הפעלת ההגנה האמורה, וזוכה מאישום זה.

סוף דבר:

הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, ומרשיע אותו בביצוע עבירת תקיפת סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, בהתאם לעובדות כפי שנקבעו בהכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשפ"א, 06 אפריל 2021, במעמד הצדדים